

Norsk psykologforening,
Fagetisk råd
Postboks 419 Sentrum
N-0103 OSLO

Psykolog

Klager

FER sak: 40/17K

Dato: 28.08.18

**VEDR.: FAGETISK KLAGESAK
KLAGER:
INNKLAGET PSYKOLOG:**

Fagetisk råd, NPF (FER) mottok klagen 01.09.17 og sluttbehandlet klagen i sitt møte 27.08.18.

Bakgrunn for klagen

Klagen går på at innklaget psykolog ikke har overholdt avtaler for ferdigstilling av arbeid som sakkyndig.

Saken ble behandlet av rådets faste medlemmer.

Vedtak: 5.1.1.3 Brudd på de fagetiske prinsippene er godtgjort. Innklaget psykolog gis kollegial veiledning.

Begrunnelsen for FERs vedtak er beskrevet nedenfor.

Den fagetiske klageprosessen har som sitt viktigste formål å bidra til at den innklagede psykologen kan foreta en fagetisk refleksjon over de punktene som FER påpeker i psykologens arbeid og eventuelt endre sin praksis slik at denne er i overensstemmelse med EPNP. Det er ønskelig at denne prosessen kan vise at klager er respektert.

Saksgang

01.09.17	FER mottok brev fra klager med klage på Psykologforeningens medlem xx.
30.10.17	FER vurderte henvendelsen i møte og vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak.
31.10.17	Innklaget psykolog ble tilskrevet med anmodning om innen fire uker å redegjøre for klagen under henvisning til spesielle punkter i ”Ethiske prinsipper for nordiske psykologer” (EPNP).
05.12.17	FER purret på redegjørelse fra innklagede psykolog og ba om at denne ble sendt innen 2 uker.
15.01.18	FER mottok redegjørelse fra innklagede psykolog.
31.01.18	Redegjørelsen ble sent til klager med anmodning om innen to uker å kommentere innklagedes redegjørelse.
01.03.18	FER purret på klager om å kommentere på innklagedes redegjørelse.
22.03.18	FER mottok kommentar fra klager datert 13.03.18.
03.04.18	Kommentar fra klager ble sendt innklagede psykolog med to ukers frist til å komme med sluttkommentarer.
24.04.18	FER purret på sluttkommentar fra innklaget psykolog.
02.07.18	FER mottok sluttkommentar fra innklagede psykolog.
09.08.18	Innklagedes sluttkommentarer ble sendt til klager til orientering.
27.08.18	FER sluttbehandlet saken.

Oppsummering av tilsendt dokumentasjon

i) Klagers brev til FER

I klagen til FER viste klager til at psykologen skulle ferdigstille arbeid som sakkyndig innen utgangen av april-17, men at rapporten fra arbeidet på klagetidspunktet fortsatt ikke forelå, noe de anså som uholdbart. De ønsket på bakgrunn av dette å klage psykologen inn for FER.

ii) Relevante punkter i «Ethiske prinsipper for nordiske psykologer» (EPNP)

FER vurderte henvendelsen fra klager i møte 30.10.17 og vedtok å utrede saken som en fagetisk klagesak med henvisning til følgende punkter i EPNP:

II.1 Respekt for personens rettigheter og verdighet

Psykologen viser respekt for og arbeider for å fremme utviklingen av hvert menneskes rettigheter, verdighet og integritet. Han/hun respekterer individets rett til privatliv, konfidensialitet, selvbestemmelse og autonomi, i samsvar med psykologens øvrige profesjonelle forpliktelser og med loven.

Respekt

Psykologen viser respekt for individets grunnleggende rettigheter, verdighet og integritet, og tilstreber å unngå at hans/hennes kunnskap anvendes på en måte som krenker, utnytter eller undertrykker individer. Psykologen er oppmerksom på og respekterer den kunnskap, innsikt, erfaring og ekspertise som klienter, relevante tredje parter og allmennheten har og respekterer kollegers og andre yrkesgruppers særlige kompetanse, forpliktelser og ansvar.

Psykologen er oppmerksom på individuelle, rollemessige og kulturelle ulikheter basert på funksjonsnivå, kjønn, seksuell orientering, etnisk og nasjonal opprinnelse og tilhørighet, alder, religion, språk og sosioøkonomisk status, og på de begrensningene som ligger i egne kulturelle, klassemessige og kjønnsmessige forutsetninger.

II.3 Ansvar

Psykologen er oppmerksom på det profesjonelle og vitenskapelige ansvaret han/hun har overfor sine klienter og overfor den organisasjon og det samfunn som han/hun lever og arbeider i. Psykologen unngår å gjøre skade og er ansvarlig for sine handlinger. Han/hun forsikrer seg så langt det er mulig om at hans/hennes tjenester ikke misbrukes.

Unngåelse av misbruk/skade

Psykologen tilstreber å unngå at psykologisk kunnskap eller praksis blir misbrukt, og tar ansvar for at skade som er uunngåelig og som kan forutses blir gjort så liten som mulig. Psykologen deltar ikke i aktivitet som sikter mot at man med fysiske eller psykiske tvangsmidler (indoktrinering, «hjernevask», tortur) - eller med trussel om slike tvangsmidler:

- Tvinger noen til å gi opplysninger eller innrømmelser
- Presser noen til å avsløre, fornekte eller endre eget eller andres livssyn, politiske, religiøse eller etiske overbevisninger og forsøker aktivt å hindre at psykologisk kunnskap blir anvendt i slike aktiviteter.

Håndtering av etiske dilemmaer

Psykologen erkjenner at fagetiske dilemmaer forekommer, og at det er psykologens ansvar å klargjøre slike dilemmaer og rådføre seg med kolleger og/eller den nasjonale foreningen og å informere relevante andre om de kravene som de etiske prinsippene stiller.

Kontinuitet i tjenester

Hvis psykologen har påtatt seg det profesjonelle ansvaret for et tiltak og påbegynt dette, treffer han/hun såvidt mulig en tilfredsstillende avtale med klienten om tiltakets avslutning eller viderehenviser til annen kompetent person før ansvaret oppgis.

Psykologen erkjenner det ansvaret han/hun har for relasjonen til en klient etter at det profesjonelle oppdraget formelt er avsluttet.

Utvidet ansvar

Psykologen tar ansvar for den vitenskapelige og profesjonelle virksomheten, inkludert den etiske standarden, til sine ansatte, assistenter, veiledningskandidater og studenter.

En psykolog som lærer bort psykologiske arbeidsmetoder har ansvar for at også metodens styrker og svakheter samt mulige etiske implikasjoner blir viet oppmerksomhet i undervisningen.

Under hovedpunktet *Respekt* og hovedpunktet *Ansvar* ba FER psykologen om å redegjøre for, og reflektere over, betydningen av at tidsfristen for levering av sakkyndig rapport ikke hadde blitt overholdt.

iii) Innklagedes redegjørelse.

I svar til FER skriver psykologen at han ikke har mottatt det første brevet som ble utsendt fra FER og at det andre brevet var forsinket grunnet at FER hadde brukt hans private adresse.

Psykologen skriver at han bestrider at han ikke har overholdt tidsfristen i den aktuelle saken det klages på da det ikke forelå noe tidsfrist for oppdraget. Ifølge psykologen visste arbeidsgiver at han ikke kunne rekke å påbegynne den aktuelle saken før i første trimester av 2017. Han viser til at mandatet datert 13.01.17 i hht dette heller ikke hadde noen spesifisert tidsfrist. Ifølge psykologen ble han først i april-17 gjort oppmerksom på at barnevernet «måtte konkludere innen 28.04.2017». Psykologen skriver at han per telefon gjorde det klart at denne datoen var urealistisk, men at han formidlet at han skulle gjøre sitt beste. Han viser til epostkorrespondanse med klager vedrørende dette fra 03.04.17. I eposten som det vises til fremkommer det at psykologen ikke har gjennomført deler av arbeidet som planlagt bl.a. fordi barnet hadde vært hjemme grunnet sykdom.

Ifølge psykologen ble han etter dette informert om at barnevernet hadde konkludert i hht sin tidsfrist og var inne med tiltak parallelt med hans undersøkelse. Han skriver at det i mai var høy progresjon i hans utredningsarbeid. I juni skal han ha hatt en helhetlig drøfting med klager om saken hvor klager bl.a. skal ha informert om en fersk anonym bekymringsmelding

som isolert sett kunne tilsi at saken var prekær. Psykologen skal ha informert om at han på bakgrunn av sine observasjoner hadde noen bekymringer som tilsa fortsatt oppfølging, men at han langt ifra vurderte saken som akutt. Barnet skal, ifølge kontaktlærer, ha vist tegn på faglig og sosial trivsel, og kontaktlærer skal ha beskrevet samarbeidet med mor som godt. Psykologen skriver at han ga uttrykk for at han var spent på hvordan det ville gå med et tiltak mor planla å foreslå overfor barnevernet.

Ifølge psykologen informerte han klager 30.06.17 per tlf. om hva som gjenstod av arbeidet. Han skriver at klager da befant seg på et offentlig sted og ikke kunne snakke om saken, men at hun skulle ringe opp igjen, noe hun imidlertid ikke gjorde. Psykologen opplyser om at han først hørte fra barnevernet i august at de ville holde tilbake betaling for utredningsarbeidet og at han var klaget inn til FER for å ikke ha over holdt tidsfristen for rapporten, noe han skal ha tolket som om han var «tatt av saken». Ifølge psykologen reagerte han kraftig på dette og ble rådvill angående hvordan han skulle håndtere saken, og reagerte med å bli avventende. Han skriver at han ikke har tatt kontakt med barnevernet for å avklare hvilke psykologtjenester fra ham de eventuelt ville være villig til å betale for, og barnevernet skal heller ikke ha kontaktet ham. Han tolket dette som at barnevernet ikke lenger ønsket et samarbeid med ham. Ifølge psykologen ble dette inntrykket ytterligere bekreftet da han i nov.-17 ble kontaktet av mors advokat og informert om at barnevernet hadde fremmet sak om omsorgsovertakelse etter barnevernslovens § 4-12 overfor fylkesnemnda i forlengelse av akuttvedtak i sept.-17. Psykologen opplyser om at han vitnet i fylkesnemnda per tlf. om sitt kjennskap til saken, men uten å kunne komme med sakkyndige vurderinger da han ikke lenger var å anse som innehaver av en sakkyndig rolle i saken.

Psykologen skriver at han i ettertid ser at det er veldig beklagelig at han har reagert med å bli avventende da hans oppdragsgiver i juli/august-17 endret sin holdning til hans utredningsarbeid og ville reservere seg mtp. betaling. Ifølge psykologen ser han at han trenger informasjon om hvilke plikter og rettigheter han har i kraft av et mandat når oppdragsgiver gir et samlet inntrykk av å ikke lenger ønske et samarbeid.

Psykologen skriver at han ikke ser bort fra at en rapport fra ham ville kunne ha bidratt til en utvidet forståelse av sakens risiko- og beskyttelsesfaktorer på kort og lang sikt, og sånn sett virket styrkende på barnets livssituasjon og forebyggende mot mors vansker. Videre, at han heller ikke ser bort fra at hans beskrivelser ville kunne ha lagt et grunnlag for en bedre kommunikasjon mellom mor og barnevernet om hva man anså som hensiktsmessige og nødvendige tiltak for å sikre trygge rammer rundt barnet.

iv) Klagers kommentarer på innklagedes redegjørelse.

Som svar på redegjørelsen skriver klager at barnevernstjenesten avtalte med psykologen at dersom han skulle ta oppdraget, måtte det være innfor tidsfristen av deres undersøkelse i gjeldende barnevernssak. Ifølge klager var barnevernstjenesten tydelig på når deres undersøkelsesfrist var ferdig, og klager var innforstått med dette. Klager skriver at hensikten med å ha en sakkyndig utredning var at deres undersøkelse kunne konkludere på den sakkyndiges uttalelser, dette fordi saken dreide seg om bekymring og omsorgssvikt over tid for en 8 år gammel jente, og at de hadde behov for en sakkyndig uttalelse dersom de skulle ta saken til Fylkesnemnd. Det opplyses om at saken da hadde vært aktiv hos to ulike barnevernstjenester siden jenta var født, og at en sakkyndig uttalelse kunne komme frem til et grunnlag som eventuelt holdt i en fylkesnemndbehandling. Dette skal ha blitt meddelt psykologen slik at han var klar over fristen i saken, i tillegg til at de var bekymret for barnet i

hjemmet. Klager skal ha blitt orientert om at omsorgssvikten blant annet dreide seg om mors alkoholmisbruk.

Klager beklager at dato for frist ikke var oppgitt i mandatet, men skriver at dette ble tatt opp med psykologen flere ganger. Ifølge klager opplevde de at psykologen i etterkant har umyndiggjort dette med å uttrykke at det ikke forelå en tidsfrist. De skriver at dersom psykologen i starten av deres dialog hadde sagt at han ikke kom til å rekke det og at han måtte bruke tid utover mai/juni/juli/august 2017, hadde ikke barnevernstjenesten inngått en avtale med ham. Ifølge klager var de i kontakt med flere andre sakkyndige for mulige oppdrag i denne saken, men inngikk en avtale med psykologen da han hadde tid til å gjøre det, noe de stolte på.

Ifølge klager kommenterte mor i saken at det var vanskelig å få kontakt med psykologen, noe hun var fortvilet over da det var stressende for henne å gjennomgå aktuell utredning og vente på en konklusjon.

Klager skriver at saksbehandler også opplevde vansker med å få kontakt med psykologen. Klager beskriver kommunikasjonene som svak og manglende underveis. Ifølge klager var de forsiktige da de var avhengige av å få rapporten ferdig og ikke ville forstyrre psykologen slik at det påvirket arbeidet som ventet. De gangene barnevernfaglig leder skal ha hatt kontakt med psykologen, skal han overfor henne ha uttrykt at han snart ville være ferdig. Dette skal ha vedvart utover mai til august inntil de til slutt ga opp. Ifølge klager ble barnevernssaken utover sommeren-17 akutt, jenta ble plassert og klager avsluttet kontakten med psykologen.

Klager skriver at de undrer seg over to hendelser med psykologen. Den en gjelder en hendelse hvor psykologen har kommet med en uttalelse om at han driver terapeutisk behandling av mor for at mor, etter hans mening, da kunne komme frem til egne forslag til tiltak overfor barnevernstjenesten. Barnevernstjenesten skal ikke ha bedt om dette, og de opplevde at psykologen tok seg rettigheter i en sak uten å vite hvilke konsekvenser han evt. forårsaket, samtidig som han ikke forsto alvoret i saken og at det hastet med en konklusjon. Den andre hendelsen gjelder et hjemmebesøk hvor det fremkom informasjon som psykologen overfor barnevernet meddelte at han ikke ville ta med i sin rapport, og at dette ikke var noe han ville gå videre med selv om barnevernstjenesten anså dette som svært relevant informasjon for saken.

Klager skriver at psykologen dukket uanmeldt opp i deres kontorlokaler og ga uttrykk for at han ønsket dialog, kontakt og ville formidle sitt inntrykk og observasjoner av mor så langt. Saksbehandler måtte som følge av dette endre sine planer og avbryte andre klienters avtaler. Klager skriver at de opplevde at psykologen hadde lite forståelse for dette i deres forsøk på å meddele dette.

Ifølge klager har de stor respekt for og tillitt til samarbeidspartnere slik som sakkyndige/psykologer, noe de også hadde for aktuell psykolog da de inngikk avtale med ham. De skriver at erfaring med aktuell psykolog etter hvert ble av negativ karakter, og de bestrider at han selv er uten skyld i dette.

Ifølge klager er det mest bekymringsverdige i denne saken at en fagperson og psykolog ikke kontaktet barnevernstjenesten og rapporterte inn opplagt bekymringsverdige forhold når han var klar over forholdene rundt et barn som er avhengig av trygge og handlekraftige voksne. Klager skriver at de opplevde at psykologen var mer i et behandlingsforløp med mor, enn å ta

barneperspektivet og se hvordan jenta hadde det. Ifølge klager er det den viktigste årsaken til at de klager til FER. De skriver at de ikke har til hensikt å angripe psykologen, men at de har et uforbeholdent ønske om forbedring av samarbeid og å ha fokus på barnets beste.

Klager skriver at de til slutt ga opp å få en dialog med psykologen, og avsluttet samarbeidet.

v) Sluttkommentarer fra innklagede

I sine sluttkommentarer beklager psykologen at hans sluttkommentar er forsinket, men skriver at FER har sendt brevet til feil adresse.

Psykologen redegjør for sin opplevelse av forløpet. Han skriver at barnevernet tok kontakt med han senhøsten-16 for anonymisert drøfting per tlf. Han skal da ha gitt noen generelle råd i saken og avtalt å avvente et mandat for undersøkelse av saken. Ifølge psykologen tok han selv kontakt julen-16 da han ikke hadde fått noe mandat. Han skal da ha opplyst om at han hadde tatt på seg andre store oppdrag og at dersom de fortsatt ønsket å bruke ham, ville han ikke lenger kunne love annet enn at han kun ville starte opp denne saken i løpet av første trimester av 2017, noe han også gjorde. Ifølge psykologen skal han ha mottatt et mandat i midten av januar -17, men ikke blitt gitt noe spesifikk tidsfrist for ferdigstilling av undersøkelsene. Han skriver at bekymringene som ble formidlet til ham var vage, men alvorlige nok.

Ifølge psykologen kan det, i saker som ikke har et akutt preg over seg, være tjenlig for alle involverte personer at undersøkelsestiden forlenges noe slik at en får sikker informasjon om hvilke nødvendige hjelpetiltak som vil være realistisk gjennomførbare eller ikke. Psykologen skriver at han således ikke anså det som uvanlig eller overraskende at barnevernstjenesten fortsatt ønsket at han skulle ha saken til tross for at han tidligere hadde opplyst om sin kapasitet. Han opplyser om at det ikke medfører riktighet at han ble forkynt en vanlig 3 måneders tidsfrist sammen med mandatet.

Ifølge psykologen var et sentralt punkt i mandatet å utrede hvilke hjelpetiltak moren i den aktuelle saken kunne nyttiggjøre seg. Han skriver at slik barnevernstjenesten nå, i forbindelse med denne klagesaken, omtaler opptakten til denne undersøkelsen, kan det virke som om det å finne riktig hjelpetiltak kan ha vært mer underordnet, og at hensikten med å engasjere ham hovedsakelig har vært å få hjelp til å finne bevisgrunnlag til å kunne kjøre fylkesnemdsak om omsorgsovertakelse.

Psykologen stiller seg undrende til påstandene om at det har vært vanskelig for mor å få kontakt med ham da han har opplevd kontakten med mor som god. Han skriver at mor ikke har tatt kontakt med ham uten at han har prøvd å få tak i henne først, og at han stort sett har fått tak i henne når dette har vært nødvendig. Han opplyser om at han generelt alltid ringer tilbake når et kjent nummer har forsøkt å nå ham på hans jobbmobil. Han beskriver samarbeidet med mor som konstruktivt gjennom hele prosessen.

Vedrørende påstander om at saksbehandler har forsøkt å få kontakt med ham uten å lykkes med dette, skriver psykologen at dette må være uriktig. Han opplyser om at han generelt praktiserer en telefondialog der han først ringer en av de saksansvarlig, for deretter å forsøke et annet nummer, dersom han ikke kommer igjennom på første forsøk. Han skriver at det overhodet ikke er slik at han kun har ringt leder. Ifølge psykologen er det heller ikke riktig at han til stadighet har lovet å få ferdig rapporten, men han har forsøkt å informere om progresjonen, utviklingen av saken og hva som gjenstår.

Psykologen skriver at han opplevde at barnevernstjenesten møtte ham med forventninger om at han skulle informere dem fortløpende om hva han observerte på hjemmebesøk. Ifølge psykologen måtte han imidlertid sette noen grenser for informasjonsflyten da han opplevde at enkelte detaljer ble misforstått og brakt videre på konfronterende måte overfor mor i saken, på måter som virket forstyrrende på den relasjonen han hadde med mor. Han påpeker at han er avhengig av at den/de han skal observere oppfatter ham som uavhengig, nysgjerrig og åpen for nyanser og eventuelle overraskende sammenhenger, noe han vurderte som særlig viktig i den aktuelle saken.

Psykolog avviser at han skal ha brukt uttrykket «terapeutisk behandling» om sitt psykologfaglige arbeid i rollen som sakkyndig. Han viser til at hans arbeid som sakkyndig ikke har noe med behandling eller terapi å gjøre, og at han finner det uredelig å påstå at han skal ha fremstilt det slik.

Psykologen skriver at det er riktig at han i sin drøfting og vurdering av i hvilken grad mor var veiledningsbar og kunne nyttiggjøre seg tiltak, måtte skille mellom hva moren av seg selv foreslo som tiltak, hennes holdning til mistankene rettet mot henne, i hvilken grad hun oppfattet det som nødvendig med gjennomsiktighet overfor barnevernstjenesten, samt hva hun viste av faktiske tegn på gjennomføringsevne med egne initiativ overfor nøkkelpersonell innen kommunal helse-/oppfølgingstjeneste. Ifølge psykologen ble dette forklart både saksbehandler og leder i barnevernstjenesten.

Psykologen påpeker at hans teoretiske tilnærming til den delen av mandatet som handlet om å utrede hva mor viste at hun faktisk kunne nyttiggjøre seg av aktuelle/nødvendige tiltak, ikke er det samme som å drive behandling eller å skape endring gjennom en terapeutisk allianse. Han skriver at han i rollen som sakkyndig observerer, reflekterer og vurderer. Ifølge psykologen har han ikke noen endringsagenda i denne rollen, men tilstreber et tilstrekkelig observasjonsgrunnlag til å kunne gjøre prognostiske vurderinger av hvor mye/lite hjelp og oppfølging som må til for at idéer om endring skal kunne bli en realitet for barnet som saken gjelder.

Psykologen skriver, at dersom barnevernstjenesten har misforstått hans behov får å se om denne moren ville bidra med utsettende prat, eller om hun ville gjennomføre initiativ overfor sin fastlege og andre, og dersom barnevernstjenesten feilaktig har tenkt at hans dialog med mor om dette må har vært en form for terapi, så anser han det allikevel som uredelig å påstå at han har brukt ordet «terapi» om sin sakkyndige undersøkelse av mor og barn.

Vedørende at han har møtt uanmeldt opp hos barnevernstjenesten, skriver psykologen at han fikk uventet tid til overs da han var i området og dermed mulighet til å undersøke om noen av kontaktpersonene hans i barnevernstjenesten var ledig for en prat. Ifølge psykologen har han en vennlig og forståelsesfull fremtoning og tilstreber en fleksibel holdning. Han viser til at det i området er store reiseavstander, og at det ville være merkelig og uklokt av ham dersom han unnlot å undersøke muligheten for en prat når han var i nærheten og hadde ledig tid. Han skriver at han husker møtet som spontant og hyggelig. Han avviser at han har krevd at noen skulle booke om på avtaler, dette ville ikke ligne ham å gjøre. Ifølge psykologen er det sårende og unødvendig av barnevernstjenesten å fremstille ham som en usympatisk og hensynsløs person. Han undrer seg også over at de anser det som et problem at han er fleksibel og ønsker å gripe den muligheten for kontakt som tilfeldig oppstår.

Ifølge psykologen fikk han i det aktuelle møtet gitt en rask oppsummering av utredningsarbeidet så langt og han skal der også ha referert til en av hendelsene som barnevernstjenesten hevder at han ville unnlate å omtale i sin rapport. Psykologen redegjør for hendelsen. Han avviser at han har sagt til barnevernstjenesten at han skal omtale denne hendelsen på én bestemt måte eller unnlate noen tolkningsmuligheter. Han viser til at han på det aktuelle tidspunktet ikke hadde snakket med mor eller barnet om det som var skjedd, og således heller ikke fått noen reaksjoner som kunne styrke en tolkning fremfor en annen. Han påpeker at det som sakkyndig er hans jobb å være åpen for alle tolkningsmuligheter og å gjøre en selvstendig prioritering når det gjelder hvilke observasjoner han velger å omtale og drøfte. Ifølge psykologen kan han ikke ta instruks fra barnevernstjenesten om å omtale hendelsen på en bestemt måte uten at han selv kan stå inne for at dette er en tolkning som er rimelig og helt utvetydig.

Psykologen skriver at dersom barnevernstjenesten hadde latt være å bryte samarbeidet med ham på en fiendtlig måte, tror han at barneperspektivet og en dypere forståelse av morens personlighet og kvaliteten på mor-barnrelasjonen ville ha kommet tydeligere frem i rapporten, i tillegg til at man ville ha hatt klare holdepunkter for hvilke hjelpetiltak som kunne egne seg. Han påpeker at en forutsetning for å lykkes med hjelpetiltak imidlertid er at man lykkes med å etablere en hjelperelasjon basert på trygghet og tillit.

Ifølge psykologen er det hans inntrykk at barnevernstjenesten endret holdningen til ham da han forklarte at han ikke så på dette som en akuttsak, men som en sak hvor det kunne settes i verk tiltak. Han viser til at det i juni -17 var mange indikasjoner på at barnet var inne i en god utvikling.

Psykologen opplyser om at det omtrent samtidig som han informerte barnevernstjenesten om siste status i saken (juni-17) kom inn en anonym bekymringsmelding som fremstilte situasjonen som prekær og akutt, og som på mange måter sto i skarp kontrast til det faktiske funksjonsnivået barnet viste på det tidspunktet. Ifølge psykologen ble hans opplysninger om at mor ønsket dialog med barnevernstjenesten ikke møtt med entusiasme, men en nøktern beskjed om at den personen som i barnevernstjenesten nylig hadde overtatt oppgaven som mors kontaktperson, hadde dratt på ferie.

I august brøt barnevernstjenesten, ifølge psykologen, samarbeidet med ham, og han skal ikke være kjent med at tiltak skal ha blitt iverksatt. I september skal det ha skjedd en hendelse som førte til at barnevernstjenesten iverksatte akuttvedtak med plassering av barnet i beredskapshjem, men psykologen skal ikke ha blitt informert om dette, noe han anså som en bekreftelse på at samarbeidet med ham var brutt.

Psykologen skriver at det er uforståelig for han at barnevernstjenesten unnlot å følge opp tiltak og brøt samarbeidet med ham for deretter å avvente til det oppsto en hendelse.

FERs vurdering og konklusjon

Klagen som var utgangspunktet for at FER valgte å åpne denne saken gjaldt at innklaget psykolog ikke hadde ferdigstilt sitt arbeid som sakkyndig innen avtalt tidsfrist, og at rapporten fra arbeidet på klagetidspunktet fortsatt ikke forelå. I påfølgende korrespondanse mellom klager og innklaget har det fremkommet ytterligere informasjon om samarbeidet med innklaget som klager er misfornøyd med. Innklaget stiller seg undrende og avvisende til påstandene som blir fremsatt. Når det kun foreligger påstand mot påstand, er det ikke mulig for FER å etterprøve hva som er riktig. Det er imidlertid tydelig at de to partene har svært ulik oppfatning av avtalene, forløpet og samarbeidet i den aktuelle saken. Dette gjelder også det opprinnelige klagepunktet hvor barnevernstjenesten er av den oppfatning at de har formidlet et tidspunkt for ferdigstilling av arbeidet, mens psykologen ikke er av samme oppfatning. Saken understreker viktigheten av at informasjon og avtaler skriftliggjøres for å redusere risikoen for at slike misforståelser oppstår, noe som også vil gjelde avslutning av en avtale/oppdrag.

FER stiller spørsmål ved at barnevernstjenesten, slik FER forstår det, ikke har gjort en skriftlig henvendelse til innklaget vedrørende den aktuelle rapporten. FER vurderer imidlertid at psykologen hadde et selvstendig ansvar for å få avklart sin videre rolle i saken og at dette kunne ha blitt løst på en mer hensiktsmessig måte enn å være avventende på om barnevernstjenesten ville ta kontakt og deretter anta at samarbeidet med dem var over. FER anser det som viktig at psykologer som har takket ja til å gjennomføre et sakkyndig oppdrag, utfører dette slik de har sagt ja til og følger de avtaler som er gjort. Dersom det foreligger avvik fra dette, bør det foreligge særlig gode grunner for dette og samarbeidspartnere bør informeres. Man bør også gjøre forsøk på å sikre seg at oppdragsgiver har forstått den informasjonen som har blitt gitt.

På bakgrunn av dette gjøres følgende vedtak:

Vedtak: 5.1.1.3 Brudd på de fagetiske prinsippene er godtgjort. Innklaget psykolog gis kollegial veiledning.

Dette brevet er å regne som kollegial veiledning.

Vedtak fattet av Fagetisk råd kan ankes til Psykologforeningens Ankeutvalg for fagetiske klagesaker. Jmfør punkt 4.2.4 som kommer inn under saksgang og saksbehandling, påligger det den ankende part å begrunne hvilke(t) punkt(er) i Fagetisk råds konklusjon det ankes på. Anken sendes Norsk psykologforening sammen med Fagetisk råd sin konklusjon og øvrige dokumenter i saken. En anke må være fremmet innen 3 måneder etter at fagetisk råd sin konklusjon er avgitt.

Med hilsen
Fagetisk råd
Norsk psykologforening
Svanhild Mellingen, leder

For leder, Ingvild Aubert, sekretær FER
Kopi: Sentralstyret i Psykologforeningen, v/president Tor Levin Hofgaard

